

KEFE

Azık ve Taman'dan Hazar'a kadar geniş bir hinterlandı olan Kefe, Deşt-i Kıpçak'ın hayvansal ürünlerinin İstanbul'a nakledildiği yer olmakla dikkat çeker. İstanbul'un yağ ihtiyacı büyük çapta buradan karşılanıyordu. Rusya içlerinden gelen kürklerle büyük bir ticarî değeri olan esirler de Kefe vasıtasıyla naklediliyordu. Sancak gelirleri arasında en büyük pay gümrüğe aitti. Anadolu ile Karadeniz şehirleri arasında kurulmuş bulunan çok yönlü örgütlü iktisadî ve ticarî ilişki Kefe vasıtasıyla Kuzey Karadeniz'i de ihtiva ediyor. Osmanlı iktisadî şebekesinin kuzey ayağı Kefe ve mülhakatına bağlı bulunuyordu. Kefe, Anadolu'nun yünlü ve pamuklulardan oluşan tekstil ürünlerini kuzeye, kuzeyin deri ve Azık denizinin zengin balık ürünlerini İstanbul'a ve Anadolu'ya ulaştırıran antrepo durumundaydı.

XVII. yüzyılda Kefe sık sık Kazak ve Rus saldırılarına mâruz kaldı, bu yüzden kale surları birkaç defa tahkim edildi. Osmanlı-Rus savaşları sırasında Mayıs 1736'da Rus ordusunun saldırısına uğradı. Bu sebeple Kefe, Ruslar'a karşı oluşturulan Kırım seraskerliğinin ana üssü oldu. 1768 savaşı sırasında Ruslar tarafından işgal edildi (1771). Şehrin Türk ahali Kırım içlerine ve Anadolu'ya kaçtı. Bu esnada Kefe'nin nüfusu 20.000 dolayındaydı ve 50 kadar cami, elli altı kilise bulunuyordu. İkinci Rus saldırısı ve işgali 1777'de gerçekleşti ve Ruslar anlaşmaya rağmen Kefe'yi ellerinde tuttular. 1783'te Kefe kesin olarak Rus hâkimiyeti altına girdi. Bu sırada şehirde yirmi dokuz cami, on üç Rum, yirmi iki Ermeni kilisesi, 694'ü Türkler'e ait olmak üzere 813 evin mevcut olduğu tesbit edilmişti. II. Katerina şehrin adını Theodosia (Rusça Feodosia) olarak değiştirdi. Fakat Kefe adı kısa süre için de olsa kullanılmaya devam etti. Şehirdeki Türk nüfusu gerek gönüllü gerekse zorla göç ettirildi. Böylece Kefe kalabalık bir şehir olmaktan çıkıp harap bir taş yığını haline geldi. 1800'lerde burayı ziyaret eden Clarke, Rus yıkımına bizzat şahit olmuş, Kefe'de yalnız elli hânedan müteşekkil bir nüfus bulunduğunu belirtmiştir. Ruslar, ayrıca birçok cami ve mescidi yıkarak buradan elde ettikleri kurşunu silâh ve teçhizat imalinde kullandılar (Clarke, s. 329 vd.).

XIX. yüzyılın sonlarına doğru nüfus yavaş da olsa artış gösterdi. 1897'de şehirde 27.238 kişinin yaşadığı tesbit edilmiştir. Bunun ancak 3000 kadarını Kırım Türkleri oluşturuyordu. II. Dünya Savaşı sırasında Almanlar tarafından işgal edi-

len Kefe bugün Ukrayna'ya bağlı 80.900 nüfusa sahip (1998 tah.) bir gıda sanayi merkezi (özellikle balık konservecililiği), balıkçılık limanı ve sayfiye şehridir. Kefe'de tarihî surların bir bölümü hâlâ ayakta. Ayrıca Osmanlı döneminden kalma birkaç cami bugüne ulaşmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, TD, nr. 214, 370; BA, KK, nr. 2283, 5280; İbn Battûta, *Seyahatnâme*, I, 358-359; İbn Kemal, *Tevârih-i Âli Osmân*, VII, 384-385; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, VII, 671-684; J. Chardin, *Voyages*, Amsterdam 1701, I, 104; W. Eton, *A Survey of the Turkish Empire*, London 1782, s. 328-329 vd.; Halim Giray, *Gülbûn-i Hânân* (nşr. M. Sadi Çöğenli - Recep Toparlı), Erzurum 1990, tür.yer.; M. Bijişkyan, *Karadeniz Kuyuları Tarih Coğrafyası* (trc. H. D. Andreasyan), İstanbul 1969, s. 97; E. D. Clarke, *Travels in Various Countries of Europe, Asia and Africa*, New York 1970, s. 329 vd.; Oktay Aslanapa, *Kırım ve Kuzey Azerbaycan'da Türk Eserleri*, İstanbul 1979, s. 113-115; A. Yu. Yakubovskiy, *Altın Ordu ve Çöküşü* (trc. Hasan Eren), Ankara 1992, s. 12; V. E. Potekhin - D. V. Potekhin, *Taurida-Kırım*, Simferopol 1994, s. 10; *An Economic and Social History of the Ottoman Empire* (ed. Halil İnalıcık - Donald Quatert), Cambridge 1994, s. 196; Halil İnalıcık, *Sources and Studies on the Ottoman Black Sea I the Customs Register of Caffa: 1487-1490*, Harvard 1995; a.mlf., "Kırım", *İA*, VI, 751; Şerafettin Turan, *Türkiye-İtalya İlişkileri I*, Ankara 2000, s. 67 vd.; Yücel Öztürk, *Osmanlı Hakimiyetinde Kefe: 1475-1600*, Ankara 2000; Abdullahoğlu Hasan, "Ceneviz Menbalarına Göre XV. Asır Kırım Hanlığı", *AYB*, I/10 (1932), s. 336-337, 376; "Kırım Tarihi veya Necati Efendi'nin Rusya Sefaretnâmesi" (haz. Faik Reşit Unat), *TV*, III/14 (1944), s. 139, 147, 225; III/15 (1949), s. 226; Mirza Bala, "Kırım", *İA*, VI, 745; Cengiz Orhonlu, "Kefe", *EP* (ing.), IV, 868-870.

YÜCEL ÖZTÜRK

KEFEN

(الکفن)

Cenazenin yıkanıp kurulandıktan sonra gömülmek üzere sarıldığı bez.

Sözlükte "örtmek" anlamına gelen **kefn** masdarından gelmektedir. Cenazenin kefenlenmesi işlemine de **tekfîn** denilir. Ölen kimsenin yıkanıp genelde beyaz olan temiz bir beze sarılarak gömülmesi çevre temizliği, sağlık, insan saygılığının korunması, ölünün yakınlarının hâtıralarına saygı, ölümün hatırlanması gibi hikmetler taşıdığından hemen bütün din ve medeniyetlerde cenaze kültürünün önemli bir ögesini teşkil eder. Grek-Roma dünyasında, erken dönem Hinduizm'inde, Yahudilik ve Hıristiyanlık'ta cenazenin yıkandıktan sonra kefenlenip gömüldüğü, kefen olarak genelde beyaz keten bezin kulla-

nıldığı, bazan da ölünün elbisesiyle defnedildiği bilinmektedir (bk. CENAZE; DEFİN). İslâm öncesi Arap toplumunda Sâmi geleneginin devamı olarak ölünün kefenlenip gömülmesi âdeti yanında elbisesiyle gömülmesi âdeti de vardı. Kefen için genelde Yemen mâmulü pamuklu beyaz bez kullanılır, elbise ile defnedildiğinde ise ölenin konumunu ve ona saygıyı temsil eden elbisenin yeni ve pahalı kumaştan olması tercih edilirdi (Cevâd Ali, V, 160-161). İslâm döneminde cenazenin elbiseyle gömülmesi âdeti kaldırılarak hem ölüye saygıyı içeren hem de israf ve gösteriş önleyen sade bir kefenleme usulü getirilmiştir.

Cenazenin kefenlenmesi işi geride kalanlar üzerine farz-ı kifâyedir. Ölenin aksi yönde bir vasiyetinin bulunması bu yükümlülüğü kaldırmaz. Erkeğin kefeni kamîs, izâr ve lifâfe adı verilen üç parça bezden oluşur. Kamîs boyun kısmından ayaklara kadar uzanan ve gömlek yerine geçen, izâr da don veya eteklik yerini tutan ve baştan ayağa kadar uzanan bir bezdir. Lifâfe ise sarğı yerinde olup baştan ayağa kadar uzanarak baş ve ayak taraflarından düğümlemler. Bu bakımdan izârdan biraz daha uzundur. Her üçü de yensiz ve yakasız, etrafları dikişsiz olur. Kadının kefeni, bu üç parçaya ilâve olarak yüzü de kapatacak bir baş örtüsü ile göbekte göğüs arasını kapatacak genişlikte bir göğüs örtüsünden ibaret beş parça bezden meydana gelir. Bu, sünnete uygun kefenleme (kefen-i sünnet) için gereken parça sayısı olup buna imkân bulunmadığında erkek için izâr ve lifâfe, kadın için bu ikisine ilâveten baş örtüsü yeterli olur (kefen-i kifâyet). Bu da mümkün olmadığı takdirde cenazenin bedenini kaplayan tek parça bezle yetinilir (kefen-i zarûret). Bulûğ çağına yaklaşmış çocuklar büyükler hükmündedir. Bu çağa gelmemiş çocukların kefenleri sadece izâr ve lifâfeden ibaret olur. Savaşta şehid düşen kimse, üzerindeki silâh vb. malzeme çıkarılarak elbisesiyle gömülür. Şehidin, bedeninin sünnete uygun kefenlemeye göre açık kalan yerlerinin kefenlenerek örtüleceği ve öyle defnedileceği görüşü de vardır.

Kefenin elbise dikimine yarayan herhangi bir bez veya kumaştan olması câize de beyaz pamuklu bezden yapılması menduptur. Hadiste de kefenin temiz ve güzel olması, kefenlemeye özen gösterilmesi, fakat aşırılığa gidilmemesi istenmiştir (Müslim, "Cenâ'iz", 49; Ebû Dâvûd, "Cenâ'iz", 34-35). Bu sebeple kefen olarak çok âdi ve basit bezin veya çok pahalı

kumaşın kullanılması uygun görülmez. Erkekler için ipekli kumaştan kefen yapılması câiz görülmezken kadınlar için ipekten ve za'feranla usfur denilen boyalarla boyanmış bezden kefen yapılması genelde câiz veya kerâhetle birlikte câiz görülmiştir.

Cenazenin yıkanıp kurulanmasının ardından kefenlemeye geçilir. Sünete uygun kefenleme usulünde (Buhârî, "Cenâ'iz", 12-20; Müslim, "Cenâ'iz", 44-49; Ebû Dâvûd, "Cenâ'iz", 34-37), kefen ve cenazeye güzel kokular sürüldükten sonra lifâfe tabut içine veya düz bir yere, onun üzerine de izâr serilir. Ardından cenaze kefen gömleği giydirilerek ve elleri iki yana bırakılarak izârın üstüne konur. Erkek ölüde izâr önce soluna, sonra sağına getirilerek sarılır, peşinden lifâfe de aynı şekilde sarılır. Açılmasından korkulursa kefen bir kuşakla da bağlanabilir. Kadın ölüde ise saçları ikiye ayrılarak kefen gömleği üzerinden göğsü üstüne konulur ve üzerine yüzünü de örtecek şekilde baş örtüsü yerleştirilir. Ardından üstüne izâr sarılır ve izârın üzerinden göğüs örtüsü bağlanır, daha sonra lifâfe sarılır. Göğüs örtüsü lifâfeden sonra da bağlanabilir.

Kefen kural olarak ölen kişinin malından karşılanır. Kefen harcamaları ölenin borcundan, vasiyetinden ve vârislerin haklarından önce gelir. Ölünün tekfin masraflarını vârislerinden biri karşılamışsa bu masrafları ölünün terekesinden alabilir. Geriye mal bırakmamış kimselerin kefen masrafı hayatta iken nafakasını vermekle yükümlü bulunduğu kimselere aittir. Böyle bir kimsesi yoksa duruma göre devlet bütçesinden veya bölgenin müslüman halkı tarafından karşılanır. Hanefî mezhebinde fetvaya esas olan, Şâfiî mezhebinde daha sahih kabul edilen, Mâlikî mezhebinde de kısmen benimsenen görüşe göre arkada mal bıraksın bırakmasın kadınların kefenleri hayatlarındaki nafaka yükümlülüğünün devamı olarak kocalarına aittir. Ölen kocanın kefen yükümlülüğünün karısına ait olmadığı hususunda ise fakihlerin ittifakı vardır.

Yensiz ve yakasız, dikişsiz ve oyasız sadece birkaç parça bezden ibaret olan kefen, bir yönüyle ölünün bedenini örtme görevini yerini getirdiği gibi bir yönüyle de insanın bu dünyadan bir şey götüremeyeceğini, doğduğu gibi çıplak gideceğini ve dünyanın fâniliğini temsil eder. Temiz bir bezden olması, güzel kokular sürülmesi ve kefenlemenin özenle yapılması ise insan saygınlığının ve geride kalanlara hürmetin bir gereğidir.

BİBLİYOGRAFYA :

Buhârî, "Cenâ'iz", 12-20; Müslim, "Cenâ'iz", 44-49; Ebû Dâvûd, "Cenâ'iz", 34-37; Ya'kûbî, *Târih*, II, 13; Şîrâzî, *el-Mühezzeb*, I, 129-131; Kâsânî, *Bedâ'i'*, I, 306-309; İbn Kudâme, *el-Muğ-nî*, Kahire 1388/1968, II, 346-352; Şemseddin er-Remîlî, *Nihâyetü'l-muhtâc*, Kahire 1386/1967, II, 455-465; İbn Âbidîn, *Reddü'l-muhtâr* (Kahire), II, 202-207; Cevâd Ali, *el-Mufaşsal*, V, 160-161; Vehbe ez-Zühaylî, *el-Fikhü'l-İslâmî ve edilletüh*, Dimaşk 1405/1985, II, 471-480; "Tekfîn", *Mu.F.*, XIII, 236-248.

MEHMET KESKİN

KEFEVÎ, Mahmûd b. Süleyman (محمود بن سليمان الكفوي)

(ö. 990/1582)

Hanefî fukahasının
biyografisine dair eserleriyle tanınan
Osmanlı âlimi.

Kırım yarımadasının güneydoğu sahilindeki Kefe şehriden olup ilk tahsilini burada yaptıktan sonra 949 (1542) yılında İstanbul'a gitti. Ebû Bekir el-Kefevî el-Kâdirî'den tasavvuf terbiyesi aldı. Kaplıca müderrisi Kadızâde Ahmed Şemseddin Efendi ve Sahn-ı Semân müderrisi Abdurrahman Efendi'nin derslerine devam etti. Bu hocası 953'te (1546) Halep kadılığına tayin edilince Anadolu kazaskeri Ma'lûl Emîr Efendi'ye intisap etti ve 959'da (1552) ona mülâzim oldu. Kefevî, eserinin birinci "ketîbe"sinin başında son iki hocası ile Muhammed b. Abdülvehhâb adlı hocasını anarak Ebû Hanîfe'ye ulaşan hoca zincirlerini kaydeder (vr. 41^a). 961'de (1554) 20 akçe ile İstanbul'da Molla Gürânî Medresesi müderrisliğine getirilen Kefevî, daha sonra çeşitli defalar memleketi Kefe'de kadılık ve emvâl müfettişliği yaptı, ardından Gelibolu'ya kadı oldu. 987'de (1579) Çivizâde Mehmed Efendi Rumeli kazaskeri, Kadızâde de şeyhülislâm iken mâzûlen İstanbul'a döndü. 990 (1582) yılı başında vefat etti. Atâî inşâda kudretli olduğunu, Arapça ve Türkçe şiirler yazdığını, eşsiz diye nitelendirdiği meşhur eserinden başka bazı risâleleri ve ta'likatı bulunduğunu kaydeder (*Zeyl-i Şekâik*, s. 273).

Kefevî, tam adı *Ketâ'ibü a'lâmi'l-aḥyâr min fuḫahâ'i mezhebi'n-Nu'mâni'l-muhtâr* olan eserini altmış yaşında iken kaleme aldığını belirtir. Âlimlerin tâbi tutulduğu gruplandırılmayı bu tür eserlerde yaygın olan "tabakat" yerine "ketîbe" (çoğulu ketâib) adıyla yaptığından kitabını bu şekilde adlandırmıştır. Müellif katıldığı ilim meclislerinde insanların ho-

ca ile talebelerini, ictihad ve taklid ehlini birbirinden ayıramadıklarını görünce bu eseri yazmaya başladığını, mütekaddimîn ve müteahhirîn, müctehid ve mukallid tanınmış Hanefî fukahasını asır ve tabakalara göre bu eserde topladığını söyler. Kitabın önemli bir özelliği olarak da sadece biyografik mâlûmatla yetinmeyip âlimlerin rivayet ve isnadlarına, farklı görüşlerine ve kendileriyle ilgili dikkat çekici bilgilere de yer verdiğini, daha önceki tabakat müelliflerinin bu hususu ihmal ettiklerini belirtir.

III. Murad'a ithaf ettiği eserin "unvan", "burhan", "erkân", "sultan" şeklinde dört başlığa ayırdığı giriş kısmında Kefevî ilk başlıkta ictihad, müctehid imamlar, Hanefî ulemâsının ictihad ehliyeti açısından gruplandırılması konusunda bilgi verip değerlendirmede bulunur. İkinci başlıkta din, hidayet, fıkıh, hikmet, millet, şeriat ve fitrat gibi kavramlar; üçüncü başlıkta peygamberler ve Resûl-i Ekrem; son başlıkta da Hz. Peygamber zamanında yönetim ve yargı, Resûlullah'ın tasarruflarının teşriî bakımından değerlendirilmesi, usul ve fûrûlî ilmi, ashâbın ilimde önde gelenleri hakkında bilgi verdikten sonra ashap, tâbiîn ve müctehid imamlar ayrı birer bölüm olarak zikredilir. Ardından Hanefî fukahası yirmi iki bölüme ayrılır ve her tabakada mevcut âlimlerin biyografileri kaydedilir. Her bölümden sonra o dönemde yaşayan meşhur evliya ve sulehâya da yer verilmiştir.

Biyografik bilgiler için başta Kureşî'nin *el-Cevâhirü'l-muḍıyye*'si ve İbn Kutlu-boğa'nın *Tâcü't-terâcim*'i olmak üzere çeşitli tabakat ve tarih kitaplarından faydalanan müellif, âlimlerin görüşleri ve bazı biyografik ve bibliyografik bilgilerle ilgili olarak da meşhur fıkıh ve fetva kitaplarına atıflarda bulunur. Ayrıca çağdaşlarına dair şifahi bilgilere başvurur.

Muhteva ve hacim bakımından Hanefî tabakat kitapları içinde önemli bir yeri bulunan eser, son dönem ulemâsından Abdülhay el-Leknevî'nin Hanefî tabakata dair *el-Fevâ'idü'l-behiyye*'sinin temel malzemesini oluşturur. *Ketâ'ib*'in Hanefî ulemâsının biyografisine dair en iyi kitap olduğuna işaret eden Leknevî, Kefevî'nin âlimler hakkında verdiği biyografik mâlûmatı olduğu gibi alakâ diğer bilgileri, ayrıca evliya ve sulehâ biyografilerini çıkarmış, gerektiğinde başka kaynaklardan ilâveler yapmış ve yer yer değerlendirmelerde bulunmuştur.

Çok sayıda yazma nüshası bulunan *Ketâ'ibü'l-a'lâmi'l-aḥyâr* (Süleymaniye